

ซีรีไทด์ อีโวเฮเลอร์

Salmeterol/Fluticasone propionate

ส่วนประกอบตัวยาสำคัญ

ในการพ่น ซีรีไทด์ หนึ่งครั้งจะให้ตัวยาซัลเมทาโรล ซินาฟอเอทเทียบเท่ากับซัลเมทาโรล 25 ไมโครกรัม และฟลูติคาโซน โพรพืออเนท 50, 125 หรือ 250 ไมโครกรัม

รูปแบบทางเภสัชกรรม

ยาพ่นสูด

ข้อมูลทางคลินิก

ข้อบ่งใช้

โรคหืด (โรคทางเดินหายใจอุดกั้นแบบไม่ถาวร)

ใช้ ซีรีไทด์ อย่างสม่ำเสมอเพื่อควบคุมอาการที่เกิดจากโรคหืด (โรคทางเดินหายใจอุดกั้นแบบไม่ถาวร) ซึ่งอาจรวมถึง

- ผู้ป่วยที่สามารถควบคุมอาการได้แล้วด้วยยากกลุ่ม long-acting beta-agonists และคอร์ติโคสเตอรอยด์ ชนิดพ่นสูด
- ผู้ป่วยที่ได้รับยากอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูด แต่ยังคงมีอาการอยู่
- ผู้ป่วยที่ได้รับยาขยายหลอดลมอย่างสม่ำเสมอ แต่จำเป็นต้องใช้ยากอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดร่วมด้วย

โรคหลอดลมอุดกั้นเรื้อรัง (COPD)

ใช้ ซีรีไทด์ อย่างสม่ำเสมอเพื่อควบคุมอาการที่เกิดจากโรคหลอดลมอุดกั้นเรื้อรัง (COPD) รวมทั้งโรคหลอดลมอักเสบชนิดเรื้อรัง และโรคถุงลมโป่งพอง ซีรีไทด์ ช่วยลดอัตราการเสียชีวิตของผู้ป่วยจากทุกสาเหตุ (all-cause mortality)

ขนาดยาและวิธีใช้

ซีรีไทด์ อีโวเฮเลอร์ ใช้โดยวิธีพ่นสูดเท่านั้น

เพื่อให้ได้ผลเต็มที่ในการรักษา ผู้ป่วยควรใช้ยา ซีรีไทด์ อีโวเฮเลอร์ ตามคำแนะนำของแพทย์อย่างสม่ำเสมอ ถึงแม้จะไม่มีอาการ

ผู้ป่วยควรได้รับการประเมินโดยแพทย์อย่างสม่ำเสมอเพื่อให้แน่ใจว่าได้รับยา ซีรีไทด์ ในขนาดที่เหมาะสม การปรับขนาดยาควรทำตามคำแนะนำของแพทย์เท่านั้น

โรคหืด (โรคทางเดินหายใจอุดกั้นแบบไม่ถาวร)

ควรปรับลดขนาดยาจนถึงขนาดต่ำสุดที่ยังคงให้ผลควบคุมอาการไว้ได้

ในกรณีที่ใช้ ซีรีไทด์ วันละ 2 ครั้ง และสามารถควบคุมอาการได้แล้ว แพทย์อาจพิจารณาปรับลดขนาดยามาเหลือเพียงวันละ 1 ครั้ง ซึ่งเป็นขนาดต่ำสุดที่ยังคงให้ผลในการควบคุมอาการได้

ผู้ป่วยควรได้รับยา ซีรีไทด์ ที่มีตัวยาฟลูติคาโซน โปรฟิอูเนทในขนาดที่เหมาะสมกับความรุนแรงของโรค

ผู้ป่วยที่ได้รับยาคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดเพียงอย่างเดียวแต่ยังไม่สามารถควบคุมอาการได้ดีพอ การเปลี่ยนมาใช้ยา ซีรีไทด์ โดยให้ขนาดของคอร์ติโคสเตอรอยด์ที่เท่ากัน อาจมีผลในการควบคุมอาการหอบหืดได้ดีขึ้น

ส่วนในผู้ป่วยที่ได้รับยาคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดเพียงอย่างเดียว และสามารถควบคุมอาการได้แล้ว การเปลี่ยนมาใช้ยา ซีรีไทด์ แทนนั้นอาจช่วยลดขนาดการใช้คอร์ติโคสเตอรอยด์ลง โดยยังสามารถควบคุมอาการของโรคได้ หากต้องการข้อมูลเพิ่มเติม โปรดดู เกสซ์พาสศาสตร์

ขนาดยาที่แนะนำให้ใช้:

ผู้ใหญ่และเด็กอายุมากกว่า 12 ปีขึ้นไป

พ่นยา 2 ครั้ง (ซัลเมทาร์อล 25 ไมโครกรัม และฟลูติคาโซน โปรฟิอูเนท 50 ไมโครกรัม) วันละ 2 เวลา
หรือ พ่นยา 2 ครั้ง (ซัลเมทาร์อล 25 ไมโครกรัม และฟลูติคาโซน โปรฟิอูเนท 125 ไมโครกรัม) วันละ 2 เวลา
หรือ พ่นยา 2 ครั้ง (ซัลเมทาร์อล 25 ไมโครกรัม และฟลูติคาโซน โปรฟิอูเนท 250 ไมโครกรัม) วันละ 2 เวลา

เด็กอายุมากกว่า 4 ปีขึ้นไป

พ่นยา 2 ครั้ง (ซัลเมทาร์อล 25 ไมโครกรัม และฟลูติคาโซน โปรฟิอูเนท 50 ไมโครกรัม) วันละ 2 เวลา

ยังไม่มีข้อมูลเพียงพอสำหรับการใช้ ซีรีไทด์ ในเด็กอายุต่ำกว่า 4 ปี

โรคหลอดลมอุดกั้นเรื้อรัง (COPD)

สำหรับผู้ใหญ่ขนาดยาที่แนะนำให้ใช้คือ พ่นยา 2 ครั้ง ขนาด 25/125 ไมโครกรัม ถึง 25/250 ไมโครกรัม ของซัลเมทาร์อล/ฟลูติคาโซน โปรฟิอูเนท วันละ 2 เวลา เมื่อใช้ ซีรีไทด์ แอควิวเฮเลอร์ ในขนาดยา 50/500 ไมโครกรัม วันละ 2 เวลา พบว่าสามารถลดอัตราการเสียชีวิตของผู้ป่วยจากทุกสาเหตุได้ (โปรดดู การศึกษาทางคลินิก)

กลุ่มผู้ป่วยพิเศษ

ไม่จำเป็นต้องปรับขนาดยาในผู้ป่วยสูงอายุ หรือในผู้ป่วยที่มีความบกพร่องของตับหรือไต

ข้อห้ามใช้

ห้ามใช้ ซีรีไทด์ ในผู้ป่วยที่มีประวัติแพ้ส่วนประกอบของยานี้

คำเตือนและข้อควรระวัง

ไม่แนะนำให้ใช้ ซีรีไทด์ อีโวลูเออร์ เพื่อบรรเทาอาการหอบหืดแบบเฉียบพลัน แต่ควรใช้ยาขยายหลอดลมชนิดออกฤทธิ์เร็วและสั้น (เช่น ซัลบิวตามอล) และแนะนำให้ผู้ป่วยพักยานี้ไว้ตลอดเวลาเพื่อบรรเทาอาการที่อาจเกิดขึ้น

การเพิ่มการใช้ยาขยายหลอดลมชนิดออกฤทธิ์สั้นเพื่อควบคุมอาการหอบหืดเป็นสิ่งชี้ให้เห็นถึงความล้มเหลวในการควบคุมอาการหอบหืด ผู้ป่วยควรปรึกษาแพทย์

ความล้มเหลวในการควบคุมอาการหอบหืดที่เกิดอย่างทันทีทันใด และรุนแรงอาจเป็นอันตรายต่อชีวิต ผู้ป่วยควรปรึกษาแพทย์ และควรพิจารณาเพิ่มขนาดยาคอร์ติโคสเตอรอยด์ให้สูงขึ้น เช่นเดียวกับผู้ป่วยที่ได้รับยาซีรีไทด์ อยู่แต่ยังคงควบคุมอาการที่เกิดจากโรคหืด (โรคทางเดินหายใจอุดกั้นแบบไม่ถาวร) ได้ไม่ดีพอ ผู้ป่วยควรปรึกษาแพทย์

ไม่ควรหยุดการใช้ ซีรีไทด์ อย่างทันทีในผู้ป่วยหอบหืดเพราะอาจทำให้อาการของโรครุนแรงขึ้นได้ แต่ควรปรับลดขนาดยาลงภายใต้การดูแลของแพทย์ สำหรับผู้ป่วยโรคหลอดลมอุดกั้นเรื้อรัง (COPD) การหยุดใช้ยาอาจทำให้อาการทรุดลงได้ ผู้ป่วยควรปรึกษาแพทย์

จากการศึกษาในผู้ป่วยโรคหลอดลมอุดกั้นเรื้อรัง (COPD) ที่ได้รับ ซีรีไทด์ มีรายงานว่าพบโรคปอดบวมเพิ่มขึ้น (โปรดดู อาการไม่พึงประสงค์) แพทย์ควรเฝ้าระวังความเป็นไปได้ของการเกิดโรคปอดบวมในผู้ป่วยโรคหลอดลมอุดกั้นเรื้อรัง เนื่องจากอาการทางคลินิกของโรคปอดบวมมักคล้ายกับอาการกำเริบของโรค COPD เช่นเดียวกับยาพ่นสูดที่มีคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดอื่นๆ ควรใช้ ซีรีไทด์ ด้วยความระมัดระวังในผู้ป่วยวัณโรคปอด

ควรใช้ ซีรีไทด์ ด้วยความระมัดระวังในผู้ป่วยโรคไตเรื้อรังเป็นพิษ

ผลต่อระบบหัวใจและหลอดเลือด เช่น การเพิ่มขึ้นของความดันโลหิตซิสโตลิก (systolic blood pressure) และอัตราการเต้นของหัวใจ อาจพบได้จากการใช้ยาในกลุ่ม sympathomimetic โดยเฉพาะเมื่อใช้ยาในขนาดสูงกว่าขนาดรักษา ด้วยเหตุนี้จึงควรระมัดระวังการใช้ ซีรีไทด์ ในผู้ป่วยที่มีประวัติเคยเป็นโรคหัวใจและหลอดเลือด

ระดับโปแตสเซียมในซีรัมอาจลดลงชั่วคราวจากการใช้ยาในกลุ่ม sympathomimetic ในขนาดสูงกว่าขนาดรักษา ดังนั้นจึงควรใช้ยา ซีรีไทด์ ด้วยความระมัดระวังในผู้ป่วยที่มีแนวโน้มต่อการเกิดภาวะโปแตสเซียมในซีรัมต่ำ

อาจพบผลข้างเคียงทาง systemic จากการใช้ยาคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดได้โดยเฉพาะเมื่อใช้ยาในขนาดสูงติดต่อกันเป็นเวลานาน แต่ผลข้างเคียงเหล่านี้พบน้อยมากเมื่อเทียบกับที่เกิดจากยาคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดรับประทาน (โปรดดู การได้รับยาเกินขนาด) ผลข้างเคียงทาง systemic ที่อาจเกิดขึ้นได้แก่ Cushing's syndrome, Cushingoid features การกดการทำงานของต่อมหมวกไต การเจริญเติบโตช้าในเด็กและวัยรุ่น ความหนาแน่นของกระดูกลดลง ต้อกระจก ต้อหิน และ central serous chorioretinopathy

ดังนั้นสำหรับผู้ป่วยโรคหืด (โรคทางเดินหายใจอุดกั้นแบบไม่ถาวร) จึงจำเป็นต้องปรับลดขนาดของยาคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดให้อยู่ในระดับต่ำสุดที่สามารถควบคุมอาการได้

ควรระวังไว้เสมอว่า อาจเกิดการตอบสนองของต่อมหมวกไตบกพร่อง (impaired adrenal response) ได้ทั้งในภาวะฉุกเฉิน และไม่ฉุกเฉินซึ่งเป็นไปได้ที่จะเกิดภาวะ stress จึงควรพิจารณาให้การรักษาด้วยคอร์ติโคสเตอรอยด์ที่เหมาะสม (โปรดดู การได้รับยาเกินขนาด)

แนะนำให้ทำการตรวจวัดระดับความสูงของเด็กที่ได้รับยาคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดเป็นเวลานานอย่างสม่ำเสมอ

ผู้ป่วยที่เคยได้รับยาสเตอรอยด์ชนิดรับประทานมาก่อนแล้วเปลี่ยนมารักษาด้วยยาฟลูติคาโซน โปรพิอเนทชนิดพ่นสูดจะยังคงมีความเสี่ยงต่อการเกิดการตอบสนองของต่อมหมวกไตบกพร่อง ดังนั้นจึงควรได้รับการดูแลเป็นพิเศษ และควรทำการตรวจวัดการทำงานของต่อมหมวกไตขึ้นนอกอย่างสม่ำเสมอ

หลังจากเริ่มใช้ฟลูติคาโซน โปรพิอเนทชนิดพ่นสูดแล้ว ให้ค่อยๆ ลดขนาดของยาสเตอรอยด์ชนิดรับประทานลง และแนะนำให้ผู้ป่วยพบแพทย์เตือนว่าผู้ป่วยอาจจำเป็นต้องได้รับการรักษาเพิ่มเติมเมื่ออยู่ในภาวะ stress มีรายงานการเพิ่มระดับน้ำตาลในเลือด แต่พบได้น้อยมาก (โปรดดู อาการไม่พึงประสงค์) จึงควรระมัดระวังการใช้ยาในผู้ป่วยที่มีประวัติเป็นโรคเบาหวาน

ภายหลังจากยาออกสู่ตลาดแล้ว มีรายงานของปฏิกริยาระหว่างกันที่มีนัยสำคัญทางคลินิกในผู้ป่วยที่ได้รับฟลูติคาโซน โปรพิอเนทร่วมกับ ritonavir ส่งผลให้เกิดอาการทาง systemic ที่เป็นผลจากคอร์ติโคสเตอรอยด์ รวมถึง Cushing's syndrome และกตการทำงานของต่อมหมวกไต ดังนั้นควรหลีกเลี่ยงการใช้ฟลูติคาโซน โปรพิอเนทร่วมกับ ritonavir เว้นแต่ได้พิจารณาแล้วว่าประโยชน์ที่ผู้ป่วยจะได้รับมากกว่าความเสี่ยงต่อผลข้างเคียงที่เกิดจากคอร์ติโคสเตอรอยด์ (โปรดดู ปฏิกริยาระหว่างกันของยา)

จากการศึกษาปฏิกริยาระหว่างกันของยา พบว่าการใช้ร่วมกับ systemic ketoconazole ทำให้ระดับยาซีรีเวนท์ เพิ่มสูงขึ้นซึ่งอาจทำให้เกิด prolongation ของ QTc interval ได้ จึงควรระมัดระวังเมื่อต้องให้ยากลุ่มที่ออกฤทธิ์ยับยั้งการทำงานของเอนไซม์ CYP3A4 ที่ออกฤทธิ์แรง (เช่น ketoconazole) ร่วมกับ ซีรีเวนท์ (โปรดดู ปฏิกริยาระหว่างกันของยา และเภสัชจลนศาสตร์)

เช่นเดียวกับการรักษาด้วยยาพ่นสูดชนิดอื่น หลังจากผู้ป่วยได้รับยาอาจเกิดการหดเกร็งของหลอดลม (paradoxical bronchospasm) และเกิดเสียงหวีด (wheezing) เพิ่มขึ้นทันที ถ้ามีอาการดังกล่าวเกิดขึ้น ควรรีบให้การรักษาด้วยยาขยายหลอดลมชนิดพ่นสูดที่ออกฤทธิ์เร็วและสั้น ควรหยุดใช้ยาซัลเมทาร์อล/ฟลูติคาโซน โปรพิอเนท อีโวลเฮลเลอร์ ทันทีและประเมินอาการของผู้ป่วย ถ้าจำเป็นควรให้การรักษาด้วยวิธีอื่นแทน (โปรดดู อาการไม่พึงประสงค์)

ผลข้างเคียงที่เกิดขึ้นจากการใช้ยา beta2-agonist ที่พบเช่น อาการสั่น (tremor) รู้สึกใจสั่น (subjective palpitations) และปวดศีรษะ อาจเกิดขึ้นได้ชั่วคราว และค่อยๆ ลดลงเมื่อใช้ยาอย่างสม่ำเสมอ (โปรดดู อาการไม่พึงประสงค์)

ปฏิกริยาระหว่างกันของยา

ควรหลีกเลี่ยงการใช้ beta-blockers ทั้ง non-selective และ selective ยกเว้นในกรณีที่มีเหตุจำเป็น และต้องใช้ภายใต้การดูแลของแพทย์เท่านั้น

ในภาวะปกติระดับความเข้มข้นของฟลูทิกาโซน โปรพิอเนนโทในพลาสมาจะต่ำมากภายหลังจากการพ่นยา เนื่องจากผ่านกระบวนการ first pass metabolism และมีการขจัดออกอย่างสูงโดย cytochrome P450 3A4 ในกระเพาะอาหาร ลำไส้และตับ ดังนั้นจึงไม่น่าจะเป็นไปได้ที่จะเกิดปฏิกิริยาระหว่างกันของฟลูทิกาโซน โปรพิอเนนโทกับยาอื่นอย่างมีนัยสำคัญทางคลินิก

จากการศึกษาปฏิกิริยาระหว่างกันของยาในอาสาสมัครสุขภาพดี พบว่า ritonavir (ซึ่งเป็นสารยับยั้ง cytochrome P450 3A4 ที่ออกฤทธิ์แรง) สามารถทำให้ระดับของฟลูทิกาโซน โปรพิอเนนโทในพลาสมาเพิ่มสูงขึ้นอย่างมากเป็นผลให้ระดับความเข้มข้นของ cortisol ในซีรัมลดลงอย่างชัดเจน ภายหลังจากยาออกสู่ตลาดแล้วมีรายงานของปฏิกิริยาระหว่างกันของยาที่มีนัยสำคัญทางคลินิกในผู้ป่วยที่ได้รับยาพ่นจมูก หรือยาพ่นสูด ฟลูทิกาโซน โปรพิอเนนโทร่วมกับ ritonavir ส่งผลให้เกิดอาการทาง systemic จากคอร์ติโคสเตอรอยด์ รวมถึง Cushing's syndrome และกีดการทำงานของต่อมหมวกไต ดังนั้นควรหลีกเลี่ยงการใช้ฟลูทิกาโซน โปรพิอเนนโทร่วมกับ ritonavir เว้นแต่ได้พิจารณาแล้วว่าประโยชน์ที่ผู้ป่วยจะได้รับมากกว่าความเสี่ยงต่อผลข้างเคียงที่เกิดจากคอร์ติโคสเตอรอยด์

จากการศึกษาพบว่าสารยับยั้ง cytochrome P450 3A4 ตัวอื่น เช่น erythromycin มีผลเพียงเล็กน้อย และ ketoconazole มีผลน้อยต่อการทำให้ระดับฟลูทิกาโซน โปรพิอเนนโทในร่างกายเพิ่มสูงขึ้น โดยไม่ทำให้ระดับความเข้มข้นของ cortisol ในซีรัมลดลงอย่างสังเกตเห็นได้ อย่างไรก็ตามควรระมัดระวังอยู่เสมอเมื่อต้องให้ยาร่วมกับสารยับยั้ง cytochrome P450 3A4 ที่ออกฤทธิ์แรง (เช่น ketoconazole) เนื่องจากอาจมีผลทำให้ระดับฟลูทิกาโซน โปรพิอเนนโทในร่างกายเพิ่มสูงขึ้นได้

การให้ ketoconazole ร่วมกับ ซีรีเวนท์ ส่งผลให้ระดับซัลเมทาโรลในพลาสมาเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ (C_{max} เป็น 1.4 เท่า และ AUC เป็น 15 เท่า) ซึ่งอาจทำให้เกิด prolongation ของ QTc interval ได้ (โปรดดู คำเตือนและข้อควรระวัง และเภสัชจลนศาสตร์)

การใช้ยาในสตรีมีครรภ์และสตรีระยะให้นมบุตร

ยังไม่มีข้อมูลเกี่ยวกับผลต่อการเจริญพันธุ์ในมนุษย์ การศึกษาในสัตว์ทดลองแสดงให้เห็นว่า ฟลูทิกาโซน โปรพิอเนนโท หรือซัลเมทาโรล ซินาฟอเอทไม่มีผลต่อการเจริญพันธุ์ทั้งในเพศผู้หรือเพศเมีย

ยังมีข้อมูลจำกัดในสตรีมีครรภ์ การใช้ยาในสตรีมีครรภ์ควรพิจารณาเฉพาะในรายที่คาดว่าประโยชน์ที่มารดาจะได้รับนั้นมีมากกว่าอันตรายที่อาจเกิดกับทารกในครรภ์หรือบุตร

ผลจากการศึกษาทางระบาดวิทยาแบบย้อนหลัง ไม่พบความเสี่ยงของการเกิดความพิการแต่กำเนิดชนิดรุนแรง (major congenital malformations, MCMs) เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับยาฟลูทิกาโซน โปรพิอเนนโทเมื่อเทียบกับยาคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดอื่นๆ ในช่วงไตรมาสแรกของการตั้งครรภ์ (โปรดดู เภสัชพลศาสตร์)

จากการศึกษาถึงพิษของยาต่อระบบสืบพันธุ์ในสัตว์ทดลอง พบว่าการได้รับยา beta2-adrenoreceptor agonist ชนิดออกฤทธิ์แรง และ glucocorticosteroid ทั้งในรูปยาเดี่ยว หรือให้พร้อมกันทั้ง 2 ชนิดเข้าสู่ร่างกายในปริมาณสูงเกินกว่าที่แนะนำให้ใช้ อาจก่อให้เกิดผลต่อตัวอ่อนที่อยู่ในท้องของสัตว์ทดลองได้

จากประสบการณ์การใช้ยาในกลุ่มนี้ทางคลินิกอย่างกว้างขวาง ไม่พบว่ามีผลข้างเคียงใดๆ เมื่อให้ยาในขนาดที่ใช้รักษา

เมื่อให้ยาโดยการพ่นสูดในขนาดที่ใช้รักษา ความเข้มข้นของซัลเมทาโรล และฟลูติคาโซน โพรพืออเนท ในพลาสมาจะต่ำมาก ดังนั้นความเข้มข้นของตัวยาในน้ำนมมารดาก็น่าจะต่ำเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลจากการศึกษาในสัตว์ทดลองในระยะให้นมที่ตรวจพบตัวยาในน้ำนมสัตว์ได้ในระดับต่ำด้วย แต่ยังไม่มีความเกี่ยวข้องกับการส่งผ่านของยาในพลาสมาไปยังน้ำนมมารดา

การใช้ยาในสตรีระยะให้นมบุตร ควรพิจารณาเฉพาะในรายที่คาดว่าประโยชน์ที่มารดาจะได้รับนั้นมีมากกว่าอันตรายที่อาจเกิดกับทารก

ผลต่อความสามารถในการขับขี้และการใช้เครื่องจักร

ยังไม่มีการศึกษาแบบเฉพาะเจาะจงถึงผลของยา ซีรีไทด์ ต่อความสามารถในการขับขี้และการใช้เครื่องจักร แต่จากข้อมูลทางด้านเภสัชวิทยาของตัวยาทั้งสอง ไม่พบข้อมูลใดๆ ที่บ่งชี้ถึงผลนี้

อาการไม่พึงประสงค์

อาการไม่พึงประสงค์ทั้งหมดที่เกิดจากยาแต่ละตัวทั้งซัลเมทาโรล ซินาฟอเอท และฟลูติคาโซน โพรพืออเนท มีดังต่อไปนี้ ไม่พบอาการไม่พึงประสงค์อื่นเพิ่มขึ้นจากการใช้ยาสูตรรวมนี้เมื่อเทียบกับอาการไม่พึงประสงค์ที่เกิดจากยาแต่ละตัว อาการไม่พึงประสงค์ต่อไปนี้จัดกลุ่มตามระบบอวัยวะ และความถี่ของการเกิดอาการไม่พึงประสงค์โดยจัดระดับความถี่ของการเกิดอาการไม่พึงประสงค์ได้ดังนี้

พบบ่อยมาก มีความถี่ของการเกิด $\geq 1/10$ พบบ่อย มีความถี่ของการเกิด $\geq 1/100$ ถึง $< 1/10$ พบบ่อย มี ความถี่ของการเกิด $\geq 1/1,000$ ถึง $< 1/100$ พบน้อย มีความถี่ของการเกิด $\geq 1/10,000$ ถึง $< 1/1,000$ พบน้อยมาก มีความถี่ของการเกิด $< 1/10,000$

ความถี่ของอาการไม่พึงประสงค์ส่วนใหญ่มาจากข้อมูลที่ได้จากการศึกษาทางคลินิกสำหรับโรคหืด 23 การศึกษา และโรคหลอดลมอุดกั้นเรื้อรัง 7 การศึกษา สำหรับอาการไม่พึงประสงค์เหล่านี้จัดความถี่จาก spontaneous data

ข้อมูลจากการศึกษาทางคลินิก

การติดเชื้อและการติดเชื้อจากปรสิต

พบบ่อย การติดเชื้อรา Candida ในช่องปากและคอ ปอดบวม (ในผู้ป่วยโรคหลอดลมอุดกั้นเรื้อรัง)

พบน้อย การติดเชื้อรา Candida ในหลอดอาหาร

ความผิดปกติของระบบภูมิคุ้มกัน

การเกิดปฏิกิริยาภูมิไวเกิน:

พบบ่อย การเกิดปฏิกิริยาภูมิไวเกินทางผิวหนัง หายใจลำบาก

พบน้อย anaphylactic reactions

ความผิดปกติของต่อมไร้ท่อ

ผลข้างเคียงทาง systemic ที่อาจเกิดขึ้นได้แก่ (โปรตีนสูง ค่าเตีอนและข้อควรระวัง)

พบไม่บ่อย ต้อกระจก

พบน้อย ต้อหิน

ความผิดปกติของเมตาบอลิซึมและโภชนาการ

พบไม่บ่อย ภาวะน้ำตาลในเลือดสูง

ความผิดปกติทางจิตใจ

พบไม่บ่อย อาการวิตกกังวล ความผิดปกติของการนอนหลับ

พบน้อย พฤติกรรมเปลี่ยนแปลง รวมทั้ง hyperactivity และหงุดหงิดง่าย (ซึ่งส่วนใหญ่พบในเด็ก)

ความผิดปกติของระบบประสาท

พบบ่อยมาก ปวดศีรษะ (โปรตีนสูง ค่าเตีอนและข้อควรระวัง)

พบไม่บ่อย อาการสั่น (tremor) (โปรตีนสูง ค่าเตีอนและข้อควรระวัง)

ความผิดปกติที่เกี่ยวข้องกับหัวใจ

พบไม่บ่อย ใจสั่น (โปรตีนสูง ค่าเตีอนและข้อควรระวัง) หัวใจเต้นเร็ว atrial fibrillation

พบน้อย หัวใจเต้นผิดปกติรวมถึง supraventricular tachycardia และ extrasystoles

ความผิดปกติของระบบหายใจ ทรวงอก และเยื่อชั้นช่องอก

พบบ่อย อาการเสียงแหบ/ออกเสียงลำบาก

พบไม่บ่อย ระคายคอ

ความผิดปกติของผิวหนังและเนื้อเยื่อชั้นใต้ผิวหนัง

พบไม่บ่อย การเกิดรอยฟกช้ำ

ความผิดปกติของระบบเนื้อเยื่อเกี่ยวพัน กล้ามเนื้อและกระดูก

พบบ่อย การเกิดตะคริวของกล้ามเนื้อ อาการปวดข้อ

ข้อมูลภายหลังการจำหน่ายยา

ความผิดปกติของระบบภูมิคุ้มกัน

ปฏิกิริยาภูมิไวเกินที่พบได้แก่

พบน้อย angioedema (ส่วนใหญ่พบที่ใบหน้า และ oropharyngeal) และหลอดลมหดเกร็ง

ความผิดปกติของต่อมไร้ท่อ

ผลข้างเคียงทาง systemic ที่อาจเกิดขึ้นได้แก่ (โปรตีนสูง ค่าเตีอนและข้อควรระวัง)

พบน้อย Cushing's syndrome, Cushingoid features การกดการทำงานของต่อมหมวกไต การเจริญเติบโต

ช้าในเด็กและวัยรุ่น ความหนาแน่นของกระดูกลดลง

ความผิดปกติของระบบหายใจ ทรวงอก และเยื่อชั้นช่องอก

พบน้อย paradoxical bronchospasm (โปรตุคดู คำเตือนและข้อควรระวัง)

การได้รับยาเกินขนาด

ข้อมูลเกี่ยวกับการได้รับยา ซีรีไทด์ (ซัลเมทาโรล และ/หรือฟลูติคาโซน โปรพืออเนท) เกินขนาด มีดังนี้ อาการและอาการแสดงที่อาจเกิดขึ้นจากการได้รับยาซัลเมทาโรลเกินขนาดเป็นอาการที่เป็นลักษณะของการกระตุ้น beta2-adrenergic มากเกินไปซึ่งได้แก่ อาการสั่น ปวดศีรษะ หัวใจเต้นเร็ว ความดันโลหิตซิสโตลิก (systolic blood pressure) สูงขึ้น และภาวะโปแตสเซียมในเลือดต่ำ ไม่มีการรักษาที่เฉพาะเจาะจงสำหรับการได้รับยาซัลเมทาโรล และฟลูติคาโซน โปรพืออเนทเกินขนาด แต่หากเกิดขึ้นผู้ป่วยควรได้รับการรักษาแบบประคับประคอง และได้รับการเฝ้าสังเกตอาการอย่างเหมาะสมตามความจำเป็น

การใช้ยาฟลูติคาโซน โปรพืออเนทชนิดพ่นสูดเกินขนาดที่แนะนำให้ใช้ในการรักษาอาจลดการทำงานของ hypothalamic-pituitary-adrenal axis ชั่วคราว แต่การทำงานของต่อมหมวกไตจะดีขึ้นเองภายใน 2-3 วัน จึงไม่จำเป็นต้องให้การรักษาแบบฉุกเฉิน

การใช้ยาเกินขนาดที่แนะนำให้ใช้ในการรักษาติดต่อกันเป็นเวลานานอาจลดการทำงานของต่อมหมวกไตได้อย่างมีนัยสำคัญ มีรายงานการเกิด acute adrenal crisis แต่พบได้น้อยมากซึ่งโดยส่วนใหญ่พบในเด็กที่ได้รับยาเกินกว่าขนาดที่แนะนำให้ใช้ในการรักษาติดต่อกันเป็นเวลานาน (หลายเดือนหรือหลายปี) อาการที่พบได้แก่ ระดับน้ำตาลในเลือดต่ำ (hypoglycaemia) ที่สัมพันธ์กับความรับรู้สีกตัว (consciousness) ลดลง และ/หรือมีอาการชัก สาเหตุที่อาจกระตุ้นให้เกิด acute adrenal crisis ได้แก่ การบาดเจ็บ การผ่าตัด การติดเชื้อ หรือการลดขนาดการใช้ยาพ่นสูดฟลูติคาโซน โปรพืออเนทลงอย่างรวดเร็ว

ไม่แนะนำให้ใช้ ซีรีไทด์ เกินกว่าขนาดที่แนะนำให้ใช้ในการรักษา จำเป็นที่จะต้องทบทวนการรักษาอย่างสม่ำเสมอ และค่อยๆ ปรับลดขนาดการใช้ยาจนถึงขนาดยาต่ำสุดที่ยังคงให้ผลในการควบคุมอาการไว้ได้ (โปรตุคดู ขนาดยาและวิธีใช้)

คุณสมบัติทางเภสัชวิทยา

เภสัชพลศาสตร์

กลุ่มผู้ป่วยโรคหืด Salmeterol Multi-center Asthma Research Trial (SMART)

Salmeterol Multi-center Asthma Research Trial (SMART) เป็นการศึกษาขนาด 28 สัปดาห์ในประเทศสหรัฐอเมริกาเพื่อประเมินความปลอดภัยของยา salmeterol เทียบกับยาหลอกเมื่อให้เสริมกับการรักษาปกติในผู้ใหญ่และช่วงวัยรุ่น แม้ว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญของ primary endpoint ของจำนวนรวมการเสียชีวิตที่เกี่ยวข้องเนื่องจากโรคทางเดินหายใจ และเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องเนื่องจากโรคทางเดินหายใจที่เป็นอันตรายถึงชีวิต จากการศึกษาชี้ให้เห็นว่าการเสียชีวิตที่เกี่ยวข้องเนื่องจากโรคหืดเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญในผู้ป่วยที่ได้รับยา salmeterol (ผู้ป่วยเสียชีวิต 13 รายจากผู้ป่วยทั้งหมด 13,176 รายที่ได้รับยา salmeterol เมื่อเทียบกับกลุ่มที่ได้รับยาหลอกซึ่งมีผู้ป่วยเสียชีวิต 3 รายจากผู้ป่วยทั้งหมด 13,179 ราย) การศึกษานี้ไม่ได้ถูกออกแบบมาเพื่อประเมินผลกระทบจากการใช้ยาพ่นสูดคอร์ติโคสเตอรอยด์ร่วมด้วย

ความปลอดภัยและประสิทธิผลของ Salmeterol – FP เทียบกับ FP อย่างเดียวในโรคหืด

มีการศึกษาแบบ multi center นาน 26 สัปดาห์ 2 การศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความปลอดภัย และประสิทธิผลของ salmeterol-FP กับ FP อย่างเดียว เป็นการศึกษาในผู้ใหญ่และช่วงวัยรุ่น 1 การศึกษา (AUSTRI trial) และอีก 1 การศึกษาเป็นการศึกษาในเด็กอายุ 4 ถึง 11 ปี (VESTRI trial) ผู้เข้าร่วมการศึกษทั้งสองคือผู้ป่วยที่เป็นหืดในระดับปานกลางถึงรุนแรง และมีประวัติเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเนื่องจากอาการหืด หรือมีการกำเริบของอาการหืดในปีก่อนหน้านี้ วัตถุประสงค์หลักของแต่ละการศึกษาเพื่อประเมินว่าการเพิ่ม LABA ในผู้ป่วยที่ได้รับการรักษาด้วย ICS (salmeterol-FP) ไม่ดีด้อยกว่าการรักษาด้วย ICS (FP) เพียงอย่างเดียวในแง่ของความเสี่ยงของการเกิดเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับอาการหืดอย่างรุนแรง (การเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเนื่องจากอาการหืด การใส่ท่อช่วยหายใจ และการเสียชีวิต) วัตถุประสงค์รองด้านประสิทธิผลของการศึกษาเหล่านี้เพื่อประเมินว่าการรักษาด้วย ICS/LABA (salmeterol-FP) มีประสิทธิผลดีกว่าการรักษาด้วย ICS เพียงอย่างเดียว (FP) ในแง่ของการกำเริบของโรคหืดอย่างรุนแรง (หมายถึงมีโรคหืดแย่งลงจนต้องใช้ออร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดกิน หรือฉีดเป็นเวลาอย่างน้อย 3 วัน หรือต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล หรือเข้ารับการรักษาในแผนกฉุกเฉินเนื่องจากมีอาการหืดซึ่งจำเป็นต้องได้รับการรักษาด้วยคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดกินหรือฉีด)

ผู้ป่วยทั้งหมด 11,679 และ 6,208 รายถูกสุ่ม และได้รับการรักษาในการศึกษา AUSTRI และ VESTRI ตามลำดับ จาก primary safety endpoint พบว่าการรักษาด้วย ICS/LABA ไม่ดีด้อยกว่าการรักษาด้วย ICS เพียงอย่างเดียวทั้ง 2 การศึกษา

เหตุการณ์รุนแรงที่เกี่ยวข้องกับโรคหืดในการศึกษา AUSTRI และ VESTRI เป็นระยะเวลา 26 สัปดาห์

	การศึกษา AUSTRI		การศึกษา VESTRI	
	Salmeterol-FP (จำนวน 5,834 ราย)	FP อย่างเดียว (จำนวน 5,845 ราย)	Salmeterol-FP (จำนวน 3,107 ราย)	FP อย่างเดียว (จำนวน 3,101 ราย)
ผลโดยรวม (Composite endpoint) (การเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเนื่องจากอาการหืด การใส่ท่อช่วยหายใจ และการเสียชีวิต)	34 (0.6%)	33 (0.6%)	27 (0.9%)	21 (0.7%)
Salmeterol-FP/FP Hazard ratio (95% CI)	1.029 (0.638-1.662) ^a		1.285 (0.726-2.272) ^b	
การเสียชีวิต	0	0	0	0
การเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเนื่องจากอาการหืด	34	33	27	21
การใส่ท่อช่วยหายใจ	0	2	0	0

a หากค่า upper 95% CI estimate ของ relative risk น้อยกว่า 2 แล้วสรุปว่าการรักษาด้วย ICS/LABA ไม่ดีกว่าการรักษาด้วย ICS เพียงอย่างเดียว

b หากค่า upper 95% CI estimate ของ relative risk น้อยกว่า 2.675 แล้วสรุปว่าการรักษาด้วย ICS/LABA ไม่ดีกว่าการรักษาด้วย ICS เพียงอย่างเดียว

สำหรับ secondary efficacy endpoint พบการลดลงของระยะเวลาที่จะเกิดการกำเริบของโรคหืดครั้งแรกในกลุ่มที่ได้รับ salmeterol-FP เทียบกับ FP ในทั้งสองการศึกษา อย่างไรก็ตามมีเพียงผลการศึกษา AUSTRI ที่มีนัยสำคัญทางสถิติ

	การศึกษา AUSTRI		การศึกษา VESTRI	
	Salmeterol-FP (จำนวน 5,834 ราย)	FP อย่างเดียว (จำนวน 5,845 ราย)	Salmeterol-FP (จำนวน 3,107 ราย)	FP อย่างเดียว (จำนวน 3,101 ราย)
จำนวนของผู้ป่วยที่มีการ กำเริบของอาการหืด	480 (8%)	597 (10%)	265 (9%)	309 (10%)
Salmeterol-FP/FP Hazard ratio (95% CI)	0.787 (0.698, 0.888)		0.859 (0.729, 1.012)	

การศึกษาเป็นระยะเวลา 12 เดือน

ผลจากการศึกษาขนาดใหญ่ระยะเวลา 12 เดือน (Gaining Optimal Asthma Control, GOAL) เพื่อเปรียบเทียบประสิทธิผล และความปลอดภัยของการใช้ยา ซีรีไทด์ กับยาคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดอย่างเดี่ยวในการควบคุมอาการของผู้ป่วยโรคหืดตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานการรักษาจำนวน 3,416 ราย ให้การรักษาโดยเพิ่มขนาดยาทุก 12 สัปดาห์จนสามารถ “ควบคุมอาการหอบหืดได้ทั้งหมด (Total control)” หรือมีการใช้ยาถึงขนาดสูงสุดแล้ว การควบคุมต้องสามารถควบคุมได้ทั้งหมดอย่างต่อเนื่องอย่างน้อย 7 ใน 8 สัปดาห์สุดท้ายของการรักษา ผลการศึกษาพบว่า

- 71% ของผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยา ซีรีไทด์ จะสามารถ “ควบคุมอาการหอบหืดได้ดี (Well-controlled)” เมื่อเทียบกับ 59% ของผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยาคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดเพียงอย่างเดียว
- 41% ของผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยา ซีรีไทด์ จะสามารถ “ควบคุมอาการหอบหืดได้ทั้งหมด (Total control)” เมื่อเทียบกับ 28% ของผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยาคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดเพียงอย่างเดียว

จากผลการศึกษา นี้ กลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยา ซีรีไทด์ เมื่อเทียบกับกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดเพียงอย่างเดียวพบว่าสามารถควบคุมอาการหอบหืดได้เร็วกว่า และด้วยขนาดยาคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดที่ต่ำกว่าด้วย

จากผลการศึกษา GOAL พบว่า

- กลุ่มที่ได้รับยา ซีรีไทด์ จะมีอัตราการกำเริบของอาการต่ำกว่าถึง 29% เมื่อเทียบกับกลุ่มที่ได้รับยาคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดเพียงอย่างเดียว
- การที่ผู้ป่วยสามารถ “ควบคุมอาการหอบหืดได้ดี” หรือ “ควบคุมอาการหอบหืดได้ทั้งหมด” เป็นการเพิ่มคุณภาพชีวิตของผู้ป่วย ผลการประเมินแบบสอบถามเรื่องผลกระทบของโรคหืดต่อคุณภาพชีวิตพบว่า 61% ของผู้ป่วยประเมินว่าไม่มี หรือมีผลกระทบเพียงเล็กน้อยต่อคุณภาพชีวิตเมื่อเปรียบเทียบกับ 8% ก่อนรับการรักษาด้วยยา ซีรีไทด์

“ควบคุมอาการหอบหืดได้ดี” หมายถึง

- มีอาการมากกว่าระดับ 1 เป็นเวลาน้อยกว่าหรือเท่ากับ 2 วัน (อาการระดับ 1 หมายถึง มีอาการเป็นช่วงเวลาสั้นๆ ระหว่างวัน)
- มีการใช้ยาขยายหลอดลมชนิดออกฤทธิ์สั้น (SABA) เป็นเวลาน้อยกว่าหรือเท่ากับ 2 วัน และน้อยกว่าหรือเท่ากับ 4 ครั้งต่อสัปดาห์
- มีค่า predicted peak expiratory flow ในตอนเช้ามากกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 80
- ไม่มีอาการที่ทำให้ตื่นในตอนกลางคืน
- ไม่มีอาการกำเริบ
- ไม่มีอาการข้างเคียงจากยาจนต้องเปลี่ยนการรักษา

“ควบคุมอาการหอบหืดได้ทั้งหมด” หมายถึง

- ไม่มีอาการเลย
- ไม่มีการใช้ยาขยายหลอดลมชนิดออกฤทธิ์สั้น (SABA)
- มีค่า predicted peak expiratory flow ในตอนเช้ามากกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 80
- ไม่มีอาการที่ทำให้ตื่นในตอนกลางคืน
- ไม่มีอาการกำเริบ
- ไม่มีอาการข้างเคียงจากยาจนต้องเปลี่ยนการรักษา

ผลจากอีก 2 การศึกษาพบว่าผู้ป่วยกลุ่มที่ได้รับยา ซีรีไทด์ จะมีการทำงานของปอดดีขึ้น จำนวนวันที่ไม่มีอาการมากขึ้น (symptom free days) การใช้ยาเพื่อบรรเทาอาการลดลง ขนาดของคอร์ติโคสเตอรอยด์ที่ใช้ลดลง 60% เมื่อเทียบกับกลุ่มที่ได้รับคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดอย่างเดียว ขณะเดียวกันก็ยังสามารถควบคุมภาวะหลอดลมอักเสบที่เป็นอยู่ได้โดยวัดจากการตรวจชิ้นเนื้อที่หลอดลม และการทำ bronchoalveolar lavage

มีการศึกษาเพิ่มเติม พบว่าการรักษาด้วยยา ซีรีไทด์ ทำให้อาการหอบหืดดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ การทำงานของปอดดีขึ้น และลดการใช้ยาเพื่อบรรเทาอาการลงได้เมื่อเทียบกับกลุ่มที่ได้รับยาฟลูติคาโซน โปรพิออลเนท หรือ ซัลเมทาร์อลชนิดพ่นสูดเพียงอย่างเดียว และกลุ่มที่ได้รับยาหลอก

จากการศึกษา GOAL พบว่าผลเหล่านี้จะยังคงอยู่อย่างน้อย 12 เดือนในกลุ่มที่ได้รับยา ซีรีไทด์

กลุ่มผู้ป่วยโรคหลอดลมอุดกั้นเรื้อรัง (COPD)

กลุ่มผู้ป่วยโรคหลอดลมอุดกั้นเรื้อรัง (COPD) ที่มีอาการโดยไม่จำกัดว่าต้องมีปฏิกิริยาตอบสนอง (reversibility) ต่อยากลุ่ม beta2-agonist ชนิดออกฤทธิ์สั้นเท่ากับร้อยละ 10

จากการศึกษาทางคลินิกแบบ placebo-controlled นานกว่า 6 เดือน พบว่าการใช้ยา ซีรีไทด์ อย่างสม่ำเสมอในขนาด 50/250 และ 50/500 ไมโครกรัม ช่วยทำให้การทำงานของปอดดีขึ้นอย่างรวดเร็วและมีนัยสำคัญ ช่วยลด

อาการหายใจขัด และลดการใช้ยาเพื่อบรรเทาอาการลงได้อย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ยังช่วยให้สุขภาพร่างกายของผู้ป่วยดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญด้วย

กลุ่มผู้ป่วยโรคหอบหืดเรื้อรัง (COPD) ที่มีอาการและมีปฏิกิริยาตอบสนอง (reversibility) ต่อยากลุ่ม beta2-agonist ชนิดออกฤทธิ์สั้นน้อยกว่าร้อยละ 10

จากการศึกษาทางคลินิกแบบ placebo-controlled ที่นาน 6 และ 12 เดือน พบว่าการใช้ยา ซีรีไทด์ ในขนาด 50/500 ไมโครกรัมอย่างสม่ำเสมอ ช่วยทำให้การทำงานของปอดดีขึ้นอย่างรวดเร็วและมีนัยสำคัญ ช่วยลดอาการเหนื่อย และลดการใช้ยาบรรเทาอาการลงได้อย่างมีนัยสำคัญ จากการศึกษานาน 12 เดือน พบว่าความเสี่ยงในการเกิดอาการกำเริบของโรคหอบหืดเรื้อรัง และความจำเป็นที่ต้องใช้ยาคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดรับประทานจะลดลงอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ยังช่วยให้ภาวะสุขภาพของผู้ป่วยดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญด้วย

การใช้ยา ซีรีไทด์ ในขนาด 50/500 ไมโครกรัมมีประสิทธิภาพในการช่วยให้การทำงานของปอดดีขึ้น สุขภาพร่างกายดีขึ้น และช่วยลดความเสี่ยงต่อการเกิดอาการกำเริบของโรคหอบหืดเรื้อรังทั้งในผู้ป่วยที่ยังคงสูบบุหรี่อยู่ หรือเลิกสูบบุหรี่แล้วก็ตาม

การศึกษา TORCH (TOWARDS a Revolution in COPD Health)

TORCH เป็นการศึกษาระยะเวลา 3 ปี เพื่อประเมินประสิทธิผลของการรักษาด้วย ซีรีไทด์ แอคคิวเฮลเลอร์ ขนาด 50/500 ไมโครกรัม วันละ 2 เวลา ซัลเมทารอล แอคคิวเฮลเลอร์ 50 ไมโครกรัม วันละ 2 เวลา ฟลูติคาโซน โปรพิอเนท แอคคิวเฮลเลอร์ 500 ไมโครกรัม วันละ 2 เวลา หรือยาหลอกต่ออัตราการเสียชีวิตจากทุกสาเหตุในผู้ป่วยโรคหอบหืดเรื้อรัง ผู้ป่วยโรคหอบหืดเรื้อรังที่มีอาการปานกลางถึงรุนแรงโดยมีค่า baseline (pre-bronchodilator) $FEV_1 < 60\%$ ของค่า predicted normal ได้รับยาแบบ double-blind โดยวิธีการสุ่ม ในระหว่างการศึกษานอกระยะให้ผู้ป่วยได้รับการรักษาโรคหอบหืดเรื้อรังด้วยยาเดิมของผู้ป่วย ยกเว้นยาพ่นสูดคอร์ติโคสเตอรอยด์ชนิดอื่น ยาขยายหลอดลมชนิดออกฤทธิ์นาน และ long-term systemic corticosteroid มีการประเมินอัตราการรอดชีวิตในระยะ 3 ปีในผู้ป่วยทุกรายโดยไม่คำนึงว่าผู้ป่วยได้ออกจากการวิจัย และหยุดยาที่ทำการวิจัยแล้ว primary endpoint คือการลดลงของอัตราการเสียชีวิตจากทุกสาเหตุในระยะเวลา 3 ปี ในกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยา ซีรีไทด์ เมื่อเทียบกับยาหลอก

	ยาหลอก N = 1,524	ซัลเมทารอล 50 N = 1,521	ฟลูติคาโซน โปรพิอเนท 500 N = 1,534	ซีรีไทด์ 50/500 N = 1,533
การเสียชีวิตจากทุกสาเหตุในระยะเวลา 3 ปี				
จำนวนผู้ป่วยเสียชีวิต (%)	231 (15.2%)	205 (13.5%)	246 (16.0%)	193 (12.6%)
Hazard Ratio vs ยาหลอก (CIs)	N/A	0.879 (0.73, 1.06)	1.060 (0.89, 1.27)	0.825 (0.68, 1.00)
p value		0.180	0.525	0.052 ¹

Hazard Ratio		0.932	0.774	N/A
ซีรีไทด์ 50/500 vs components (CIs)	N/A	(0.77, 1.13)	(0.64, 0.93)	
p value		0.481	0.007	

¹ มีการปรับค่า p value สำหรับ 2 interim analyses เพื่อวิเคราะห์ประสิทธิผลหลักโดยเปรียบเทียบจาก log-rank analysis และจัดกลุ่มโดยสถานะการสูบบุหรี่

ซีรีไทด์ ช่วยลดความเสี่ยงของการเสียชีวิตในช่วงเวลาใดๆ ในระยะ 3 ปี เท่ากับ 17.5% เมื่อเทียบกับยาหลอก (Hazard Ratio 0.825 (95% CI: 0.68, 1.00, p=0.052; ค่าทั้งหมดได้ถูกปรับสำหรับ interim analyses) ความเสี่ยงของการเสียชีวิตจากทุกสาเหตุในระยะ 3 ปีลดลง 12% สำหรับซัลเมทาโรลเมื่อเทียบกับยาหลอก (p=0.180) และเพิ่มขึ้นเท่ากับ 6% สำหรับฟลูติคาโซน โพรพิอานเทเมื่อเทียบกับยาหลอก (p=0.525)

จากการวิเคราะห์โดยใช้ Cox's Proportional Hazards model โดยมี hazard ratio เท่ากับ 0.811 (95% CI: 0.670, 0.982, p=0.031) สำหรับ ซีรีไทด์ เมื่อเทียบกับยาหลอกซึ่งหมายถึงความเสี่ยงต่อการเสียชีวิตจากทุกสาเหตุในระยะ 3 ปีลดลงเท่ากับ 19% โมเดลนี้ได้รับการปรับค่าสำหรับปัจจัยสำคัญ (สถานะการสูบบุหรี่ อายุ เพศ ถิ่นที่อยู่ ค่า baseline FEV₁ และ Body Mass Index) ไม่พบหลักฐานที่แสดงว่าผลของการรักษาเปลี่ยนแปลงโดยปัจจัยเหล่านี้

เปอร์เซ็นต์ของผู้ป่วยที่เสียชีวิตภายใน 3 ปีจากสาเหตุที่เกี่ยวข้องโรคหอบหืดลดลงกว่าร้อยละเท่ากับ 6% สำหรับกลุ่มยาหลอก 6.1% สำหรับกลุ่มซัลเมทาโรล 6.9% สำหรับกลุ่มฟลูติคาโซน โพรพิอานเท และ 4.7% สำหรับกลุ่มซีรีไทด์ ซีรีไทด์ ลดอัตราการกำเริบของโรคขึ้นปานกลางถึงรุนแรงลงเท่ากับ 25% (95% CI: 19% ถึง 31%; p<0.001) เมื่อเทียบกับยาหลอก ซีรีไทด์ ลดอัตราการกำเริบของโรคลงเท่ากับ 12% เมื่อเทียบกับซัลเมทาโรล (95% CI: 5% ถึง 19%, p=0.002) และ 9% เมื่อเทียบกับฟลูติคาโซน โพรพิอานเท (95% CI: 1% ถึง 16%, p=0.024) ซัลเมทาโรลและฟลูติคาโซน โพรพิอานเท ลดอัตราการกำเริบของโรคลงได้อย่างมีนัยสำคัญเมื่อเทียบกับยาหลอกเท่ากับ 15% (95% CI: 7% ถึง 22%; p<0.001) และ 18% (95% CI: 11% ถึง 24%; p<0.001) ตามลำดับ

ด้านคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยที่วัดโดยใช้แบบสอบถาม St George's Respiratory Questionnaire (SGRQ) มีการพัฒนาที่ดีขึ้นจากการรักษาด้วยตัวยาทุกตัวเทียบกับยาหลอก ค่าเฉลี่ยของคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นในระยะ 3 ปีสำหรับ ซีรีไทด์ เทียบกับยาหลอกเท่ากับ -3.1 units (95% CI: -4.1 ถึง -2.1; p<0.001) เทียบกับซัลเมทาโรลเท่ากับ -2.2 units (p<0.001) และเทียบกับฟลูติคาโซน โพรพิอานเทเท่ากับ -1.2 units (p=0.017)

ในระยะ 3 ปีของการศึกษา ผู้ป่วยที่ได้รับการรักษาด้วย ซีรีไทด์ มีค่า FEV₁ สูงกว่าในผู้ป่วยที่ได้รับการรักษาด้วยยาหลอก (ค่าเฉลี่ยความแตกต่างในระยะ 3 ปีเท่ากับ 92 มิลลิลิตร 95% CI: 75 ถึง 108 มิลลิลิตร; p<0.001) ซีรีไทด์ ยังมีประสิทธิผลดีกว่าซัลเมทาโรลและฟลูติคาโซน โพรพิอานเทในการเพิ่มค่า FEV₁ (ค่าเฉลี่ยความแตกต่างเท่ากับ 50 มิลลิลิตร p<0.001 สำหรับซัลเมทาโรล และ 44 มิลลิลิตร p<0.001 สำหรับฟลูติคาโซน โพรพิอานเท)

โอกาสที่จะพบการรายงานปอดบวมเป็นอาการไม่พึงประสงค์ในช่วง 3 ปีของการศึกษาเท่ากับ 12.3% สำหรับกลุ่มยาหลอก 13.3% สำหรับกลุ่มซัลเมทาโรล 18.3% สำหรับกลุ่มฟลูติคาโซน โปรพิอเนท และ 19.6% สำหรับกลุ่มซีรีไทด์ (Hazard ratio สำหรับ ซีรีไทด์ เมื่อเทียบกับยาหลอก: 1.64, 95% CI: 1.33 ถึง 2.01, $p < 0.001$) ไม่มีการเพิ่มขึ้นของอัตราการเสียชีวิตที่เกี่ยวข้องกับปอดบวม การเสียชีวิตในระหว่างการรักษาที่มีการวินิจฉัยแล้วว่าสาเหตุส่วนใหญ่เกิดจากปอดบวม พบ 7 รายในกลุ่มผู้ป่วยที่ได้รับยาหลอก 9 รายในกลุ่มซัลเมทาโรล 13 รายในกลุ่มฟลูติคาโซน โปรพิอเนท และ 8 รายในกลุ่มซีรีไทด์ ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญของโอกาสที่จะเกิดกระดูกหัก (ยาหลอก 5.1% ซัลเมทาโรล 5.1% ฟลูติคาโซน โปรพิอเนท 5.4% และ ซีรีไทด์ 6.3% Hazard ratio ของ ซีรีไทด์ เทียบกับยาหลอก: 1.22, 95% CI: 0.87 ถึง 1.72, $p = 0.248$)

อุบัติการณ์ของการเกิดอาการไม่พึงประสงค์เกี่ยวกับความผิดปกติทางตา กระดูก และ HPA axis มีค่าต่ำ และไม่พบความแตกต่างระหว่างแต่ละกลุ่มการรักษา ไม่พบหลักฐานการเพิ่มขึ้นของการเกิดอาการไม่พึงประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับหัวใจในกลุ่มที่ได้รับการรักษาด้วยซัลเมทาโรล

การใช้ยารักษาหอบหืดที่มีฟลูติคาโซน โปรพิอเนทเป็นส่วนประกอบในระหว่างตั้งครรภ์

จากการศึกษาทางระบาดวิทยาแบบย้อนหลังเชิงสังเกตการณ์โดยการใช้บันทึกสุขภาพอิเล็กทรอนิกส์จากสหราชอาณาจักรเพื่อประเมินความเสี่ยงของการเกิดความพิการแต่กำเนิดชนิดรุนแรง (MCMs) หลังจากได้รับยาพ่นสูดฟลูติคาโซน โปรพิอเนทเพียงตัวเดียว และ ซีรีไทด์ ในไตรมาสแรกของการตั้งครรภ์ เปรียบเทียบกับยาพ่นสูดคอร์ติโคสเตอรอยด์ที่ไม่มีฟลูติคาโซน โปรพิอเนทเป็นส่วนประกอบ การเปรียบเทียบกับยาหลอกไม่ถูกรวมอยู่ในการศึกษาครั้งนี้

จากกลุ่มผู้ป่วยโรคหอบหืด ในสตรีตั้งครรภ์ที่ได้รับยาพ่นสูดคอร์ติโคสเตอรอยด์ในช่วงไตรมาสแรกของการตั้งครรภ์จำนวน 5,362 ราย พบการเกิดความพิการแต่กำเนิดชนิดรุนแรง (MCMs) 131 ราย ผู้ป่วย 1,612 ราย (30%) ที่ได้รับยาฟลูติคาโซน โปรพิอเนท หรือ ซีรีไทด์ พบการเกิดความพิการแต่กำเนิดชนิดรุนแรง (MCMs) 42 ราย ค่า adjusted odds ratio สำหรับ MCMs ในเวลา 1 ปีเท่ากับ 1.1 (95% CI: 0.5-2.3) สำหรับผู้ป่วยหญิงที่เป็นโรคหอบหืดในระดับปานกลางที่ได้รับยาฟลูติคาโซน โปรพิอเนทเทียบกับที่ได้รับยาพ่นสูดคอร์ติโคสเตอรอยด์ที่ไม่ใช่ฟลูติคาโซน โปรพิอเนท และเท่ากับ 1.2 (95% CI: 0.7-2.0) สำหรับผู้ป่วยหญิงที่เป็นโรคหอบหืดในระดับรุนแรง ไม่พบความแตกต่างต่อความเสี่ยงที่จะเกิด MCMs ทั้งในผู้ป่วยที่ได้รับยาฟลูติคาโซน โปรพิอเนทตัวเดียวเทียบกับ ซีรีไทด์ หลังจากได้รับยาในไตรมาสแรกของการตั้งครรภ์ ค่า absolute risks ของการเกิด MCM ในทุกระดับความรุนแรงของโรคหอบหืดอยู่ในช่วง 2.0-2.9 ต่อ 100 ของสตรีตั้งครรภ์ที่ได้รับยาฟลูติคาโซน โปรพิอเนทซึ่งใกล้เคียงกับผลลัพธ์ที่ได้จากการศึกษาในสตรีตั้งครรภ์ 15,840 รายที่ไม่เคยได้รับการรักษาโรคหอบหืดในฐานข้อมูล general practice research (เกิด MCM 2.8 เหตุการณ์ต่อ 100 การตั้งครรภ์)

กลไกการออกฤทธิ์

ซีรีไทด์ ประกอบด้วยตัวยา 2 ชนิดคือ ซัลเมทาโรล และฟลูติคาโซน โปรพิอเนทซึ่งยาแต่ละตัวมีกลไกการออกฤทธิ์ที่แตกต่างกันโดยซัลเมทาโรลช่วยป้องกันอาการหอบหืด ส่วนฟลูติคาโซน โปรพิอเนทช่วยให้การ

ทำงานของปอดดีขึ้น และช่วยป้องกันการกำเริบของโรคหืด ซีรีไทด์ ช่วยให้การบริหารยาของผู้ป่วยที่ได้รับยาในกลุ่ม beta-agonist ร่วมกับยาสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดสะดวกขึ้น กลไกการออกฤทธิ์ของยาทั้ง 2 ชนิด มีดังต่อไปนี้

ซัลเมทาโรล

ซัลเมทาโรล ออกฤทธิ์ได้นาน 12 ชั่วโมง มีผลเฉพาะเจาะจงต่อ beta2-adrenoceptor โดยส่วนที่เป็น side chain ยาว จับกับ exo-site ของ receptor เป็นผลให้มีประสิทธิภาพในการป้องกันการหดตัวของหลอดลมที่เกิดจากสารฮีสตามีน และทำให้การขยายตัวของหลอดลมอยู่ได้นานกว่า (อย่างน้อย 12 ชั่วโมง) การใช้ beta2-agonist ชนิดออกฤทธิ์สั้นที่ใช้กันทั่วไปในขนาดที่แนะนำ

จากการศึกษาในหลอดทดลอง แสดงให้เห็นว่าซัลเมทาโรลมีประสิทธิภาพสูง และออกฤทธิ์ยาวนานในการยับยั้งการหลั่งของสาร mediators เช่น histamine, leukotrienes และ prostaglandin D2 จาก mast cell จากปอดของมนุษย์

ในมนุษย์ การให้ยาซัลเมทาโรลเพียงครั้งเดียวจะยับยั้งปฏิกิริยาตอบสนองต่อ allergen ที่ผ่านเข้ามาทางลมหายใจได้ทั้งในช่วงแรก และช่วงหลังของปฏิกิริยาภูมิแพ้ ฤทธิ์ในการยับยั้งปฏิกิริยาตอบสนองต่อ allergen ในช่วงหลังนี้คงอยู่ได้นานกว่า 30 ชั่วโมง ถึงแม้ว่าฤทธิ์ในการขยายหลอดลมจะหมดไปแล้วก็ตาม การพ่นซัลเมทาโรลเพียงครั้งเดียวสามารถบรรเทาอาการ hyper-responsiveness ของหลอดลมได้ คุณสมบัติเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่าซัลเมทาโรลมีฤทธิ์เพิ่มเติมที่ไม่เกี่ยวกับการขยายหลอดลมอยู่ด้วย แต่ความสำคัญทางคลินิกยังไม่ชัดเจนเพียงพอ กลไกนี้แตกต่างจากฤทธิ์ต้านการอักเสบของคอร์ติโคสเตอรอยด์

ฟลูติคาโซน โพรพิอานเทท

เมื่อให้ยาฟลูติคาโซน โพรพิอานเททชนิดพ่นสูดตามขนาดที่แนะนำจะให้ผลดีในการต้านการอักเสบที่เกิดขึ้นภายในปอด ช่วยลดอาการ และการกำเริบของโรคหืดโดยไม่พบผลข้างเคียงใดๆ เหมือนที่พบในการให้ยาคอร์ติโคสเตอรอยด์ทาง systemic

โดยทั่วไปในผู้ป่วยที่ได้รับการรักษาด้วยยาฟลูติคาโซน โพรพิอานเททชนิดพ่นสูดเป็นเวลานาน และแม้กระทั่งในขนาดยาสูงสุดที่แนะนำทั้งเด็กและผู้ใหญ่ ปริมาณ adrenocortical hormones ที่หลั่งออกมาต่อวันยังคงอยู่ในช่วงปกติหลังจากเปลี่ยนยาจากสเตอรอยด์ชนิดพ่นสูดตัวอื่นมาเป็นฟลูติคาโซน โพรพิอานเททชนิดพ่นสูด พบว่าปริมาณสาร adrenal hormones ที่หลั่งต่อวันจะค่อยๆ ปรับตัวดีขึ้นทั้งในผู้ป่วยที่เคยได้รับ หรือกำลังได้รับการรักษาด้วยสเตอรอยด์ชนิดรับประทานเป็นครั้งคราว ทั้งนี้แสดงให้เห็นถึงการกลับคืนมาสู่ปกติของการทำงานของต่อมหมวกไต

จากการศึกษาโดยวิธี stimulation test พบว่าค่า adrenal reserve ก็ยังคงปกติในผู้ป่วยที่ได้รับยาฟลูติคาโซน โพรพิอานเททชนิดพ่นสูดเป็นเวลานาน อย่างไรก็ตามควรตระหนักไว้เสมอว่ายังมีผลของความบกพร่องของ adrenal reserve อยู่ยาวนานพอควรจากการที่เคยได้รับยาตัวอื่นมาก่อน (โปรดดู คำเตือนและข้อควรระวัง)

เภสัชจลนศาสตร์

ไม่พบผลกระทบต่อเภสัชจลนศาสตร์ของยาแต่ละตัวเมื่อให้ยาซัลเมทาร์อลกับฟลูติคาโซน โพรพืออเนท ร่วมกันโดยวิธีการพ่นสูดทั้งในสัตว์ทดลองหรือในมนุษย์

เพื่อวัตถุประสงค์ในการศึกษาด้านเภสัชจลนศาสตร์ของยา จึงควรพิจารณาตัวยาแต่ละตัวแยกกัน

จากการศึกษาปฏิกริยาระหว่างกันของยาแบบ crossover, placebo-controlled ในอาสาสมัครสุขภาพดีจำนวน 15 รายโดยให้ ซีรีเวนท์ (50 ไมโครกรัม วันละ 2 ครั้งโดยการพ่นสูด) ร่วมกับยาที่มีฤทธิ์ยับยั้งการทำงานของ เอนไซม์ CYP3A4 คือ ketoconazole (ขนาด 400 มก. วันละครั้งโดยการรับประทาน) เป็นเวลา 7 วัน พบว่ามีระดับยาซัลเมทาร์อลในพลาสมาเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ (C_{max} เป็น 1.4 เท่า และ AUC เป็น 15 เท่า) แต่ไม่พบการสะสมของซัลเมทาร์อลเพิ่มขึ้นเมื่อให้ยาซ้ำอีก อาสาสมัคร 3 รายต้องหยุดการให้ยา ซีรีเวนท์ ร่วมกับ ketoconazole เนื่องจากมี QTc prolongation หรือมีอาการใจสั่นร่วมกับ sinus tachycardia ส่วนอาสาสมัครอีก 12 รายที่เหลือที่ได้รับ ซีรีเวนท์ ร่วมกับ ketoconazole ไม่พบผลที่มีนัยสำคัญทางคลินิกต่ออัตราการเต้นของหัวใจ ระดับโปแทสเซียมในเลือด หรือ QTc duration (โปรดดู ค่าเตือนและข้อควรระวัง และปฏิกริยาระหว่างกันของยา)

ซัลเมทาร์อล

ซัลเมทาร์อลลอกฤทธิ์เฉพาะที่ในปอด ดังนั้นระดับยาในพลาสมาจึงไม่สัมพันธ์กับผลการรักษา นอกจากนี้ ข้อมูลทางเภสัชจลนศาสตร์ของซัลเมทาร์อลยังคงมีน้อย เพราะต้องใช้วิธีการที่ยุ่งยากในการตรวจหาระดับยาในพลาสมาซึ่งมีระดับต่ำมาก (200 pg/mL หรือต่ำกว่า) จากการพ่นสูดตามขนาดการรักษาที่แนะนำ

การใช้ยาซัลเมทาร์อล ซินาฟอเอทตามขนาดที่แนะนำเป็นประจำจะทำให้สามารถวัดระดับ hydroxynaphthoic acid ในเลือดได้ในระดับคงที่ประมาณ 100 ng/mL ซึ่งต่ำกว่าระดับคงที่ที่พบในการศึกษาความเป็นพิษของยา ประมาณ 1,000 เท่า และการใช้ยาเป็นประจำ (มากกว่า 12 เดือน) ในผู้ป่วยที่มีอาการอุดตันของทางเดินหายใจไม่พบว่าทำให้เกิดความผิดปกติต่อร่างกายแต่อย่างใด

จากการศึกษาในหลอดทดลองพบว่าซัลเมทาร์อลส่วนใหญ่ถูกเมตาบอไลส์ไปเป็น alpha-hydroxysalmeterol (aliphatic oxidation) โดย cytochrome P450 3A4 (CYP3A4) จากการศึกษาดูการให้ยาแบบซ้ำๆ ด้วยซัลเมทาร์อลร่วมกับ erythromycin ในอาสาสมัครสุขภาพดี พบว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลงทางคลินิกอย่างมีนัยสำคัญต่อผลทางเภสัชพลศาสตร์เมื่อให้ erythromycin ในขนาด 500 มิลลิกรัม วันละ 3 เวลา อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาปฏิกริยาระหว่างกันของซัลเมทาร์อลกับ ketoconazole พบว่าระดับยาซัลเมทาร์อลในพลาสมาเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ (โปรดดู ค่าเตือนและข้อควรระวัง และปฏิกริยาระหว่างกันของยา)

ฟลูติคาโซน โพรพืออเนท

ระดับยาในเลือด (absolute bioavailability) ของยาฟลูติคาโซน โพรพืออเนทสำหรับเครื่องพ่นสูดแต่ละชนิด ประเมินมาจากการศึกษาเปรียบเทียบข้อมูลด้านเภสัชจลนศาสตร์ของยาที่ให้โดยวิธีพ่นสูด และทางหลอดเลือดดำในอาสาสมัครผู้ใหญ่ที่มีสุขภาพดี ค่าโดยประมาณของระดับยาในเลือด (absolute bioavailability) สำหรับฟลูติคาโซน โพรพืออเนท แอคคิวเฮเลอร์ เท่ากับ 7.8 % ฟลูติคาโซน โพรพืออเนท ดิสค์เฮเลอร์ เท่ากับ

9.0 % ฟลูติคาโซน โพรพิอเนท อีโคโนเฮลเลอร์ เท่ากับ 10.9 % ซัลเมทาร์อล-ฟลูติคาโซน โพรพิอเนท อีโคโนเฮลเลอร์ เท่ากับ 5.3 % และซัลเมทาร์อล-ฟลูติคาโซน โพรพิอเนท แอควิวเฮลเลอร์ เท่ากับ 5.5 % ตามลำดับ ปริมาณยาที่เข้าสู่ร่างกายในผู้ป่วยโรคหืด หรือผู้ป่วยโรคหลอดลมอุดกั้นเรื้อรัง (COPD) หลังให้ยาฟลูติคาโซน โพรพิอเนทชนิดพ่นสูดจะอยู่ในระดับต่ำกว่าคนปกติ การดูดซึมยาเข้าสู่ร่างกายส่วนใหญ่เกิดขึ้นในปอด โดยช่วงแรกยาจะถูกดูดซึมอย่างรวดเร็วต่อมาจะลดลงแต่ยังคงดูดซึมติดต่อกันเป็นเวลานาน หลังการพ่นสูดยาที่ค้างอยู่ในปากอาจถูกกลืนลงไป แต่ยาเหล่านี้จะถูกดูดซึมเข้าสู่ร่างกายได้น้อยมาก เนื่องจากตัวยาละลายน้ำได้น้อย และถูกเมตาบอไลส์ก่อนเข้าสู่ร่างกาย จึงมีผลทำให้ค่า oral availability ต่ำกว่าร้อยละ 1 การเพิ่มขนาดยาพ่นสูดมีผลทำให้ปริมาณยาที่ดูดซึมเข้าสู่ร่างกายสูงขึ้นด้วยตัวยาฟลูติคาโซน โพรพิอเนทมีค่าการขจัดออกจากร่างกายสูงถึง 1,150 มล./นาที่

ค่าปริมาตรการกระจายตัวที่ภาวะคงตัว (steady-state) ประมาณ 300 ลิตร และค่า terminal half life ประมาณ 8 ชั่วโมง

ค่า plasma protein binding สูงปานกลางประมาณร้อยละ 91

ฟลูติคาโซน โพรพิอเนทถูกกำจัดออกจากระบบหมุนเวียนโลหิตในร่างกายอย่างรวดเร็ว โดยส่วนใหญ่ถูกเมตาบอไลส์โดยเอนไซม์ cytochrome P450 CYP3A4 เปลี่ยนเป็น carboxylic acid metabolite ที่ไม่ออกฤทธิ์

ฟลูติคาโซน โพรพิอเนทถูกกำจัดออกทางไตน้อยมาก (น้อยกว่าร้อยละ 0.2) และถูกกำจัดออกในรูปของเมตาบอไลต์น้อยกว่าร้อยละ 5

ควรระมัดระวังการใช้น้ำร่วมกับยากลุ่มที่มีฤทธิ์ยับยั้งเอนไซม์ CYP3A4 เพราะอาจทำให้ระดับยาฟลูติคาโซน โพรพิอเนทในร่างกายสูงขึ้นได้

กลุ่มผู้ป่วยพิเศษ

ซีรีไทด์ แอควิวเฮลเลอร์

จากการวิเคราะห์ทางเภสัชจลนศาสตร์ของกลุ่มประชากรโดยการใช้ข้อมูลจากผู้ป่วยโรคหืด (จาก 9 การศึกษาของฟลูติคาโซน โพรพิอเนท และ 5 การศึกษาของซัลเมทาร์อล) พบผลดังนี้

- ระดับฟลูติคาโซน โพรพิอเนทเพิ่มสูงขึ้นหลังจากได้รับ ซีรีไทด์ (50/100 ไมโครกรัม) เมื่อเทียบกับฟลูติคาโซน โพรพิอเนทเพียงอย่างเดียว (100 ไมโครกรัม) ในเด็กวัยรุ่นและผู้ใหญ่ (ratio 1.52 [90% CI: 1.08, 2.13]) และเด็ก (ratio 1.20 [90% CI: 1.06, 1.37])
- ระดับฟลูติคาโซน โพรพิอเนทเพิ่มสูงขึ้นในเด็กที่ได้รับ ซีรีไทด์ (50/100 ไมโครกรัม) เมื่อเทียบกับเด็กวัยรุ่นและผู้ใหญ่ (ratio 1.63 [90% CI: 1.35, 1.96])
- ยังไม่ทราบความสำคัญทางคลินิกของผลที่พบนี้ อย่างไรก็ตาม จากการศึกษาดังกล่าวเป็นเวลา 12 สัปดาห์ไม่พบความแตกต่างของผลกระทบต่อ HPA axis เมื่อเทียบระหว่าง ซีรีไทด์ (50/100 ไมโครกรัม) และฟลูติคาโซน โพรพิอเนท (100 ไมโครกรัม) ทั้งในเด็กวัยรุ่น ผู้ใหญ่และเด็ก

- เมื่อให้ ซีรีไทด์ ขนาดสูง 50/500 ไมโครกรัม พบว่าระดับของฟลูทิกาโซน โพรพืออเนทจะใกล้เคียงกันกับการให้ฟลูทิกาโซน โพรพืออเนทเพียงอย่างเดียวในขนาดที่เท่ากัน
- ระดับซัลเมทาโรลจะเพิ่มสูงขึ้นในเด็กที่ได้รับ ซีรีไทด์ (50/100 ไมโครกรัม) เมื่อเทียบกับเด็กวัยรุ่น และผู้ใหญ่ (ratio 1.23 [90% CI: 1.10, 1.38])
- ยังไม่ทราบความสำคัญทางคลินิกของผลที่พบนี้ อย่างไรก็ตาม ไม่พบความแตกต่างของผลต่อหัวใจและหลอดเลือด หรือการเกิดอาการสั้นระหว่างผู้ใหญ่ เด็กวัยรุ่นและเด็กจากการศึกษาทางคลินิกเป็นเวลา 12 สัปดาห์

ข้อมูลความปลอดภัยจากการศึกษาทางพรีคลินิก

มีการศึกษามากมายเกี่ยวกับผลทางพิษวิทยาของยาซัลเมทาโรล ซินาฟอเอท และฟลูทิกาโซน โพรพืออเนทในสัตว์ทดลอง ผลทางพิษวิทยาเหล่านี้จะพบเมื่อใช้ยาในขนาดสูงเกินกว่าขนาดที่แนะนำให้ใช้ในมนุษย์มาก และเป็นผลที่คาดว่าจะพบในยากลุ่ม beta2-adrenoreceptor agonist ชนิดออกฤทธิ์แรง และ glucocorticosteroid เท่านั้น ไม่พบว่าซัลเมทาโรล ซินาฟอเอท และฟลูทิกาโซน โพรพืออเนทมีผลทางด้าน genetic toxicity

จากผลการศึกษาในระยะยาว พบว่าซัลเมทาโรล ซินาฟอเอททำให้เกิด benign tumours ของกล้ามเนื้อเรียบใน mesovarium ของหนู (rats) และในมดลูกของหนู (mice) ได้

กลุ่มสัตว์ฟันแทะ (rodents) จะไวต่อการกระตุ้นให้เกิดเนื้องอกจากผลทางเภสัชวิทยาของยา อย่างไรก็ตาม ซัลเมทาโรลไม่ได้ถูกพิจารณาว่าเป็นสารที่ก่อให้เกิดมะเร็งในมนุษย์

การให้ยาซัลเมทาโรลร่วมกับฟลูทิกาโซน โพรพืออเนทในขนาดสูงๆ มีผลต่อหัวใจและหลอดเลือดได้ ในหนู (rats) พบ mild atrial myocarditis และ focal coronary arteritis ซึ่งเกิดขึ้นชั่วคราว และจะหายไปตัวเองเมื่อใช้ยาในขนาดปกติ

ในสุนัข การให้ยา 2 ตัวนี้ร่วมกันจะทำให้อัตราการเต้นของหัวใจสูงขึ้นมากกว่าการให้ยาซัลเมทาโรลอย่างเดียว จากการศึกษาดังกล่าวในมนุษย์ ไม่พบอาการข้างเคียงที่รุนแรงต่อหัวใจเกิดขึ้นแต่อย่างใด

การให้ยา 2 ตัวนี้ร่วมกันไม่ได้ก่อให้เกิดผลทางพิษวิทยาอื่นๆ ในสัตว์ทดลอง

จากการทดลองในสัตว์หลายชนิดโดยให้สัมผัสกับสาร HFA134a (ซึ่งเป็นสารขับดันที่ปราศจากสาร CFC) ทุกวันติดต่อกันเป็นเวลา 2 ปี พบว่าสาร HFA134a ไม่มีความเป็นพิษถึงแม้จะให้สัมผัสกับสารนี้ในความเข้มข้นที่สูงมาก (มากกว่าความเข้มข้นที่ผู้ป่วยจะได้รับ)

รายละเอียดทางเภสัชกรรม

ส่วนประกอบของตัวยาไม่สำคัญ

HFA134a

การเข้ากันไม่ได้กับยาอื่น

ไม่มีรายงาน

อายุของยา

วันสิ้นอายุของยาระบุอยู่บนบรรจุภัณฑ์

ข้อควรระวังพิเศษในการเก็บรักษา

ควรปิดฝาครอบปากกระบอกพ่นให้สนิท

ไม่ควรเก็บยา ซีรีไทด์ อีโวลูเฮเลอร์ ไว้ในที่ที่มีอุณหภูมิสูงกว่า 30°C

ป้องกันไม่ให้ถูกแสงและไม่ให้เย็นต่ำกว่าจุดเยือกแข็ง

เช่นเดียวกับยาพ่นสูดชนิดอื่นที่บรรจุอยู่ในหลอดพ่นอัดแรงดัน (pressurised canister) ผลการรักษาอาจลดลงหากใช้ยาในขณะที่หลอดยาเย็นเกินไป

ภาชนะบรรจุที่อัดแรงดัน ห้ามวางไว้ในที่อุณหภูมิสูงกว่า 50°C ห้ามเจาะหลอดยาทำให้หลอดยาแตก หรือนำหลอดยาไปเผาไฟแม้จะเป็นหลอดเปล่า

ลักษณะและการบรรจุ

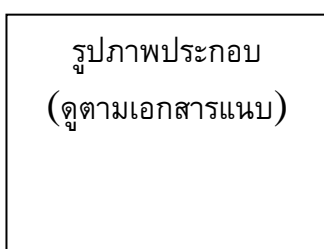
ซีรีไทด์ อีโวลูเฮเลอร์ ประกอบด้วยยาน้ำแขวนตะกอนของตัวยาซัลเมทาโรล และฟลูติคาโซน โพรพืออเนทในสารขับเคลื่อนที่ปราศจาก CFC คือ HFA134a ซึ่งบรรจุอยู่ในหลอดอลูมิเนียมที่ปิดสนิทด้วย metering valve หลอดยานี้ถูกบรรจุในกระบอกพ่นพลาสติกซึ่งมีรูเล็กๆ ทำให้เกิดละอองยาขนาดเล็ก และปิดด้วยฝาครอบกระบอกพ่น

ซีรีไทด์ อีโวลูเฮเลอร์มี 3 ขนาดความแรง โดยแต่หลอดบรรจุยา 120 actuations

คำแนะนำในการใช้ยา/วิธีการใช้เครื่องมือ**การทดลองพ่น**

สำหรับการใช้ยานี้เป็นครั้งแรก ก่อนใช้ยาให้เปิดฝาครอบปากกระบอกพ่นออกโดยบีบเบาๆ ที่ด้านข้างของฝาครอบแล้วดึงออกมา เขย่ากระบอกยา ถือกระบอกพ่นยาให้อยู่ระหว่างนิ้วหัวแม่มือและนิ้วอื่นๆ โดยให้นิ้วหัวแม่มือรองด้านล่างได้ปากกระบอกพ่น แล้วกดเครื่องพ่นให้พ่นยาไปในอากาศจนตัวเลขในช่องบอกเลขแสดงเลข '120' เพื่อให้แน่ใจว่าเครื่องพ่นทำงานได้ดีควรเขย่าหลอดยาทันทีก่อนการใช้ยาทุกครั้ง หรือหากเก็บยานี้ไว้โดยไม่ได้ใช้มาเป็นเวลานานกว่าหนึ่งสัปดาห์ขึ้นไป ก่อนใช้ยาให้เปิดฝาครอบปากกระบอกพ่นออก เขย่ากระบอกยา แล้วกดเครื่องพ่น 2 ครั้งให้ยาพ่นไปในอากาศ ทุกครั้งที่กดเครื่องพ่น ตัวเลขที่แสดงอยู่จะลดลงไปครั้งละ 1

กรณีที่เครื่องพ่นตกหล่น อาจทำให้ตัวเลขในช่องบอกเลข แสดงค่าตัวเลขที่ลดลงไปได้

วิธีใช้

1. เปิดฝาครอบปากกระบอกพ่นออกโดยบีบเบาๆ ที่ด้านข้างของฝาครอบแล้วดึงออก

2. ตรวจสอบภายในและภายนอกของกระบอกพ่นยา รวมถึงบริเวณปากกระบอกพ่นว่ามีสิ่งแปลกปลอมหรือไม่
3. เชยปากกระบอกพ่นเพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีสิ่งแปลกปลอมค้างอยู่ และเพื่อให้ยาที่บรรจุในกระบอกพ่นเข้ากันดี
4. ถีอกระบอกพ่นยาตั้งขึ้นให้อยู่ระหว่างนิ้วหัวแม่มือและนิ้วอื่น ๆ โดยให้นิ้วหัวแม่มือรองด้านล่างใต้ปากกระบอกพ่น (ภาพที่ 1)
5. หายใจออกให้สุด แล้วใช้ริมฝีปากอมรอบปากกระบอกพ่นให้สนิท โดยให้ปากกระบอกพ่นอยู่ระหว่างฟันบนและฟันล่าง แต่อยกกดปากกระบอกพ่น (ภาพที่ 2 และ 3)
6. ขณะที่เริ่มหายใจเข้าทางปาก ให้ใช้นิ้วกดส่วนบนของกระบอกพ่นลงให้สุด ด้วยยาซัลเมทาโรลและฟลูติคาโซน โปรพืออเนทจะถูกพ่นเข้าสู่ลำคอทันที หายใจเข้าลึก ๆ และสม่ำเสมอต่อไป (ภาพที่ 4)
7. ยกนิ้วที่กดส่วนบนของกระบอกพ่นขึ้น เอากระบอกพ่นออกจากปาก หุบปาก และกลั้นหายใจให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้
8. ถ้าจะพ่นครั้งต่อไป ให้ถีอกระบอกพ่นยาตั้งขึ้น และให้เว้นระยะอย่างน้อยครึ่งนาที แล้วจึงเริ่มทำตามข้อ 3 ถึงข้อ 7
9. หลังจากนั้น ให้กลั้วปากด้วยน้ำแล้วบ้วนทิ้ง
10. เมื่อใช้เสร็จแล้ว ให้ปิดฝาครอบปากกระบอกพ่นให้แน่นทันทีโดยจะได้ยินเสียง ‘คลิก’ ถ้าไม่สามารถกด ‘คลิก’ ได้ ให้กลับด้านฝาครอบแล้วลองปิดใหม่ อย่าฝืนดันฝาให้ปิดโดยแรง

ข้อควรจำ

ไม่ควรปฏิบัติข้อ 5, 6 และ 7 อย่างรีบเร่ง เวลาเริ่มหายใจเข้าควรทำอย่างช้า ๆ ก่อนการพ่นยา

ควรฝึกการใช้หน้ากระจก 2-3 ครั้งก่อนการใช้จริงครั้งแรก ถ้าสังเกตเห็น “ควั่น” ออกมาจากส่วนบนของกระบอกพ่น หรือจากมุมปาก ควรพ่นยาอีกครั้งโดยเริ่มทำใหม่ตั้งแต่ข้อ 2

ควรพิจารณาเตรียมหายาพ่นเครื่องใหม่เมื่อช่องบอกเลขแสดงเลข ‘020’ และต้องเปลี่ยนไปใช้เครื่องพ่นใหม่เมื่อปรากฏเลข ‘000’ เพราะยาที่ยังคงเหลืออยู่ในเครื่องอาจไม่เพียงพอที่จะให้ขนาดยาเต็มขนาดได้

อย่าลองพยายามปรับตัวเลขในช่องบอกเลข หรือดึงแกะช่องบอกเลขออกจากหลอดยาที่เป็นโลหะ เพราะตัวเลขที่แสดงอยู่นั้นไม่สามารถตั้งค่าใหม่ได้ และช่องบอกเลขก็ถูกยึดติดอยู่กับหลอดยาแบบถาวร

หากแพทย์แนะนำให้ปฏิบัติแตกต่างไปจากวิธีใช้นี้ควรทำตามคำแนะนำของแพทย์ และปรึกษาแพทย์เมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้ยานี้

เด็ก

เด็กเล็ก ๆ มักต้องการความช่วยเหลือโดยผู้ใหญ่อาจช่วยกดเครื่องพ่นยาให้ กระตุ้นให้เด็กหายใจออก และเมื่อเด็กเริ่มหายใจเข้าให้ช่วยกดกระบอกพ่นยาทันที

ก่อนใช้ยาให้ฝึกเทคนิคการพ่นสูดด้วยกันทั้งเด็กและผู้ช่วย

ในเด็กโตหรือผู้ป่วยที่ไม่มีแรงกดกระบอกพ่น ให้จับกระบอกพ่นทั้ง 2 มือโดยใช้นิ้วชี้ทั้ง 2 นิ้ววางตรงส่วนบนของกระบอกพ่น และใช้นิ้วโป้งทั้ง 2 นิ้ว รองที่ด้านล่างใต้ปากกระบอกพ่น

วิธีทำความสะอาด

ควรทำความสะอาดกระบอกพ่นอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ดังนี้

1. เปิดฝาครอบปากกระบอกพ่นออก
2. ไม่ควรดึงหลอดยาออกจากกระบอกพ่นพลาสติก
3. เช็ดกระบอกพ่นพลาสติกและฝาครอบปากกระบอกพ่นทั้งภายในและภายนอกให้แห้งด้วยผ้าแห้ง หรือกระดาษทิชชู
4. ปิดฝาครอบปากกระบอกพ่นให้แน่นโดยจะได้ยินเสียง 'คลิก' ถ้าไม่สามารถกด 'คลิก' ได้ ให้กลับด้านฝาครอบแล้วลองปิดใหม่ อย่าฝืนดันฝาให้ปิดโดยแรง

ห้ามนำหลอดยาที่เป็นโลหะ แช่ลงในน้ำ

ชื่อผู้รับอนุญาตนำหรือส่งยาแผนปัจจุบันเข้ามาในราชอาณาจักร

บริษัท แก๊สซิโซสมิทไคลน์ (ประเทศไทย) จำกัด

เลขทะเบียนตำรับยา

2C 41/54(N), 2C 42/54(N), 2C 43/54(N)

วันที่ได้รับอนุมัติทะเบียนตำรับยา

30 กันยายน 2554

วันที่มีการแก้ไขปรับปรุงเอกสาร

15 ธันวาคม 2564

คำเตือนตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข

1. ห้ามใช้ในผู้ที่แพ้ยานี้
2. ห้ามใช้ในผู้ที่ติดเชื้อราแบบแพร่กระจาย เว้นแต่ในกรณีจำเป็น
3. ระมัดระวังการใช้ในผู้ป่วยโรคแผลในกระเพาะอาหารหรือลำไส้ โรคเบาหวาน วัณโรค โรคติดเชื้อไวรัส

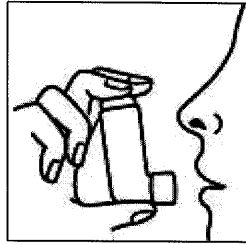
Version number: GDS 37/IPI 20

Date of issue: 15 December 2020

Trade marks are owned by or licensed to the GSK group of companies.

SERETIDE EVOHALER IPI 20.1 TH

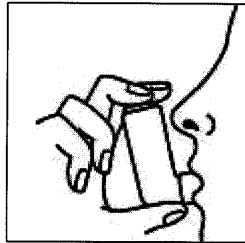
เอกสารแนบ

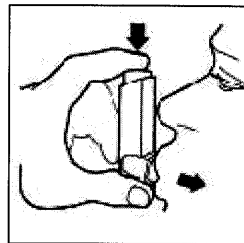
ภาพที่ 1

ภาพที่ 2

ภาพที่ 3

ภาพที่ 4